

Arrest

nr. 225 017 van 20 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 8 april 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 april 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, wordt op 9 februari 2017 aangetroffen. Er wordt een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld.

Op 10 februari 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 8 december 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en wordt het bevel van 9 februari 2017 herbevestigd.

Op 6 juli 2018 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en wordt het bevel van 9 februari 2017 herbevestigd.

Op 18 juli 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 26 juli 2018 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgesteld.

Op 26 juli 2018 wordt verzoeker gehoord door de politie.

Op 26 juli 2018 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 juli 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies).

Op 23 augustus 2018 wordt verzoeker aangehouden door de onderzoeksrechter op verdenking van mensenhandel.

Op 8 april 2019 wordt verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis.

Op 8 april 2019 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: H. G. (...).

Voornaam: G. (...)

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: A. (...)

Nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 9/4/2019

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de gevangenis van Dendermonde op 24/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26/7/2018 voor deelname aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3/12/2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/2/2017 dat hem betekend werd op 10/2/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26/7/2018 voor deelname aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)"*

Op 8 april 2019 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam: H. G. (...)

voornaam: G. (...)

geboortedatum: (...).1987

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Eritrea

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 8/4/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de gevangenis van Dendermonde op 24/8/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3/12/2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/2/2017 dat hem betekend werd op 10/2/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26/7/2018 voor deelname aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/2/2017 dat hem betekend werd op 10/2/2017.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

Op 6 mei 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“V. MOYEN UNIQUE

Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation :

- *des articles 6, 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme (« CEDH ») ;*
- *des articles 6, 47, 48 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (« Charte ») ;*
- *des articles 1, 7, 62, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 (« LE ») ;*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs ;*
- *du droit fondamental à une procédure administrative équitable, des droits de la défense, des principes généraux de droit administratif de bonne administration, du principe audi alteram partem, du droit d'être entendu (principe de droit belge et de droit européen), et du devoir de minutie et de prudence ;*

i. Normes visées au moyen

Les articles 6, 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme disposent :

*« Article 6 Droit à un procès équitable
(...) »*

*Article 8 Droit au respect de la vie privée et familiale
(...) »*

*Article 13 Droit à un recours effectif
(...) »*

Les articles 47, 48, 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après : la Charte) :

*« Article 47 Droit à un recours effectif et à accéder à un tribunal impartial
(...) »*

*Article 48 Présomption d'innocence et droits de la défense
(...) »*

*Article 52 Portée et interprétation des droits et des principes
(...) »*

*L'article 1er de la loi du 15 décembre 1980 :
« (...) »*

*L'article 7 de la loi du 15.12.1980 :
« (...) »*

*L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 entend transposer des obligations découlant de la « directive retour » (directive 2008/115) :
« (...) »*

*L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 entend transposer des obligations découlant de la « directive retour » (directive 2008/115) :
« (...) »*

*L'article 74/14 LE:
« (...) »*

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980) imposent à l'administration d'exposer les motifs de droit et de fait sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claey's, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le droit à une procédure administrative équitable, les principes de bonne administration, le devoir de minutie, le droit d'être entendu et le principe « audi alteram partem », imposent à la partie défenderesse d'inviter l'administré à, ou à tout le moins de le « mettre en mesure » de, faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre à son encontre :

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles : l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées...

i. Exposé des branches du moyen

1. Première branche : minutie, motivation, articles 1er et 74/11 LE

La partie défenderesse est coupable d'un défaut de minutie et de motivation dès lors qu'elle n'a pas eu égard à plusieurs éléments et documents importants pour statuer :

- Les termes de l'ordonnance de mainlevée du mandat d'arrêt (pièce 4) et les droits de la défense de la partie requérante ;

Et ce, alors que la prise en compte de ces éléments est essentielle pour une appréciation minutieuse de la situation sur laquelle entendent se fonder les décisions entreprises. Le Juge d'instruction est parfaitement informé de la situation, des tenants et aboutissants du dossier pénal, du profil de la partie requérante et des risques qui découleraient des éléments de la cause, ainsi que des mesures opportunes pour contenir ce risque.

Particulièrement, la partie défenderesse n'a pas dûment tenu compte des obligations suivantes imposées par le Juge d'Instruction (conditions mises à la libération) :

- o Se conformer au droit belge et posséder une adresse d'inscription fixe ;
- o Avoir un bon comportement et ne pas commettre de faits répréhensibles ;
- o Se présenter à première demande aux services de police ;
- o Comparaitre dans toutes les procédures dès qu'il est tenu de le faire ;
- o Se régulariser sur le territoire belge (afin de pouvoir suivre un débat contradictoire) ;

Force est pourtant de constater que la motivation des décisions n'atteste d'aucune prise en compte de l'ordonnance et de ses termes, qui sont pourtant évidemment de nature à influencer sur le départ du requérant du territoire, son éloignement, et la nécessité qu'il y revienne, soit des éléments déterminants pour la prise de décisions d'éloignement et d'une interdiction d'entrée.

Soulignons à cet égard aussi que la motivation des décisions querellées ne comporte aucune précision quant aux conséquences de celle-ci sur la comparution du requérant, alors qu'elle l'impactera

nécessairement. Force est de constater que la partie adverse déclare elle-même que le requérant a été placé sous mandat d'arrêt pour des faits qui pourraient mener à sa condamnation ultérieure (« feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden ») ;

- Il n'y a aucun risque de fuite, au vu des conditions posées par la Justice, du fait que le requérant doit rester à la disposition de la Justice (en ayant une adresse fixe en Belgique, en devant se présenter, à première demande, auprès des autorités et en devant comparaître pour chaque procédure dès que requis) ;

- Les faits mis à sa charge, et qu'il conteste, ne sont pas légalement établis à suffisance, puisqu'il n'a pas été condamné pour ces faits, de sorte qu'il n'est pas permis de les retenir à son encontre de manière à affirmer que le requérant aurait commis de tels faits, et considérer qu'il présente une menace, contrairement à ce que laisse entendre la motivation : il s'agit d'un élément important, et il est permis de penser que les décisions auraient été différentes si la partie défenderesse avait tenu compte du fait que les infractions imputées à la partie requérante ne peuvent être tenues pour établies à ce stade (la prétendue dangerosité aurait été analysée différemment, aucune interdiction d'entrée n'aurait été prise, ou sa durée aurait été moindre) ;

- Les conditions qui ont mené à la libération du requérant sont importantes, à savoir notamment le fait que l'« action » du requérant n'est plus suffisamment importante pour justifier une détention préventive prolongée (« uit de stukken blijkt het aandeel van inverdenkinggestelde onvoldoende groot om een verdere voorhechtenis te verandwoorden ») ; il s'agit d'un élément important, et il est permis de penser que les décisions auraient été différentes si la partie défenderesse avait tenu compte de ce fait (la prétendue dangerosité aurait été analysée différemment, aucune interdiction d'entrée n'aurait été prise, ou sa durée aurait été moindre) ;

- Il n'y a aucun risque de fuite, vu que le requérant avait l'intention de procéder aux démarches en vue de régulariser sa situation de séjour, tel qu'ordonné et attendu de la part du Juge d'Instruction ; cela est confirmé par l'introduction effective d'une demande de protection internationale en date du 6 mai 2019 (pièce 6) ;

- Le fait que le requérant a des amis en Belgique et qu'il tient à pouvoir rester en Belgique auprès d'eux ;

- Il est erroné de motiver le « risque de fuite » par le fait que le requérant n'aurait pas voulu respecter l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 10.02.2017, puisqu'il est clair qu'il n'a reçu aucune assistance au moment où il se l'est vu notifier ; il ne savait pas où il se trouvait (si c'était en France ou en Belgique), il ne savait pas ce qu'une telle décision pouvait signifier, cette décision ne lui a été ni lue ni traduite de sorte qu'il n'en n'a pas compris la teneur, et il n'a pas bénéficié de l'assistance d'un conseil spécialisé en la matière pour l'aiguiller (cfr rétroactes).

La motivation des décisions n'atteste nullement d'une due prise en compte de ces éléments, dont l'importance est plus amplement développée dans le cadre des branches suivantes.

A l'égard de l'interdiction d'entrée, ce défaut de prise en compte constitue, outre un défaut de minutie, une violation de l'article 74/11 de la loi du 15.12.1980, qui impose explicitement la prise en compte de « tous les éléments particuliers ».

Quant à l'article 74/11 LE particulièrement, et l'obligation de tenir compte de toutes les circonstances propres à l'espèce dans le cadre de la prise d'une interdiction d'entrée et la détermination de sa durée, le législateur belge n'a pas manqué de rappeler lors des travaux parlementaires : "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

L'article 11 de la Directive Retour (2008/115) que cette disposition entend transposer prévoit cela : « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » ; Le considérant 6 expose : « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les Etats membres devraient respecter ce principe et se conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive. » Le considérant 14 concerne expressément les interdictions d'entrée et qu'il souligne : « La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

La motivation de la durée de l'interdiction d'entrée (CCE nr 108.577 du 26 août 2013, nr 106.581 du 10 juillet 2013²; nr 105 587 du 21 juin 201 33), et la motivation du délai (ou de l'absence de délai) pour quitter le territoire (CCE 187 290 du 22.05.2017), doivent être dûment motivées.

Conformément à ces jurisprudences, il s'agit de composantes décisionnelles, qui, si elles sont entachées d'un défaut de motivation, entraînent l'annulation de l'ensemble de la décision.

C'est le cas en l'espèce, a fortiori au vu du fait que c'est la durée en principe maximale qui est appliquée, et que de nombreux éléments n'ont pas été pris en compte, comme souligné ci-dessus.

2. Deuxième branche : droit à une procédure pénale équitable, droits de la défense

La partie défenderesse méconnaît le droit de la partie requérante à une procédure pénale équitable et ses droits de la défense, car :

- l'exécution des décisions entreprises rendra ses comparutions (pour auditions, comparutions,...) impossibles ou à tout le moins démesurément compliquées ;
- l'exécution des décisions entreprises rendra la préparation de sa défense pénale, les concertations avec son avocat, son droit d'accès au dossier répressif, impossibles ou à tout le moins démesurément compliquées ;

- l'exécution des décisions entreprises entraînera l'émission d'un mandat d'arrêt à son encontre, diffusé internationalement le cas échéant, et fondera une nouvelle privation de liberté en établissement pénitentiaire, puisqu'elle a l'obligation explicite de résider à une adresse fixe, qu'elle doit se présenter immédiatement aux autorités, ... (voy. les termes de l'ordonnance ; pièce 4) ;

Comme souligné supra, les décisions querellées ne font même pas référence à l'entrave qu'elles constituent pour la comparution et la défense pénale du requérant, alors même qu'elles précisent que le requérant pourrait être condamné pour les faits pour lesquels il a été arrêté.

Il faut aussi souligner que la procédure de demande de levée d'interdiction d'entrée n'offre aucune garantie d'effectivité et n'est certainement pas adéquate pour le cas d'espèce : les demandes de levée d'interdiction d'entrée, demandes de visa, et recours éventuels contre des décisions de refus, sont tous soumis à des délais de plusieurs mois au minimum, et rien ne permet de contraindre l'administration à faire droit à la demande dans un bref délai, puisque même l'annulation de la décision fera courir un nouveau délai, ab initio...⁴

Les enseignements suivants du Conseil d'Etat sont particulièrement pertinents en l'espèce, a fortiori au vu du fait que, dans le cas de la partie requérante, l'ordonnance de la Chambre du Conseil est extrêmement claire quant à la nécessité que la partie requérante réside en Belgique à une adresse fixe : "que, bien que l'ordonnance ne le précise pas, ces conditions impliquent que le requérant reste en Belgique; que, même alors que les motifs figurant dans l'acte attaqué sont exacts — et, au demeurant, non contestés -, la partie adverse ne peut notifier au requérant un ordre de quitter le territoire qui l'empêche de respecter les conditions que le juge d'instruction a mises à sa libération, ou qui rend leur respect exagérément difficile; que s'il n'est pas matériellement impossible que le requérant prenne des dispositions en vue de faire suivre au XXX les convocations qui lui seraient adressées et que, lorsqu'il est convoqué, il revienne sous le couvert d'une autorisation qu'il pourrait solliciter auprès de l'ambassade de Belgique à XXX, il n'est pas sûr que l'autorisation lui soit délivrée en temps utile, et il est vraisemblable que le prix du déplacement soit hors de sa portée, de sorte que ses droits de la défense en matière pénale, dont le respect est fondamental dans un Etat de droit, ne pourraient être pleinement garantis; que l'article 6.3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales porte entre autres que «tout accusé a droit notamment à ... b) disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense»; qu'il est contraire à cette disposition d'ordonner l'éloignement d'un étranger dès lors qu'il peut être tenu pour vraisemblable que cet éloignement rendrait sa défense exagérément difficile; Considérant que le moyen est sérieux; Considérant que le requérant soutient que l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de causer un préjudice grave difficilement réparable au sujet duquel il soutient notamment que son éloignement menacerait gravement son droit à bénéficier d'un procès équitable; que ce risque peut être tenu pour établi; Considérant que les conditions requises pour que le Conseil d'Etat puisse suspendre l'exécution de l'acte attaqué sont remplies, » (CE 25 mars 2005, n° 142 666)

Il ne s'agit certainement pas d'une jurisprudence isolée.

Dans plusieurs autres arrêts, le Conseil d'Etat a statué dans le même sens : voyez notamment les arrêts du Conseil d'Etat du 5 avril 2002, n° 105 412 et du 11 mars 2004, n°129 170.

Le Conseil du contentieux des étrangers s'est déjà prononcé dans le même sens dans des dossiers présentant une comparabilité évidente avec le cas de la partie requérante :

« Dès lors, la partie défenderesse ne peut lui donner un ordre de quitter le territoire qui l'empêche de respecter les engagements qu'il a pris vis-à-vis des autorités judiciaires ou qui rend exagérément difficile le respect de ses engagements. En effet, s'il n'est pas matériellement impossible que le requérant prenne des dispositions en vue de faire suivre au Rwanda les convocations qui lui seraient adressées, et si, cela fait, il lui était possible de demander à chaque fois auprès du poste diplomatique compétent une autorisation de se rendre en Belgique pour satisfaire à ces convocations, ce qui est nécessaire pour garantir pleinement le respect de ses droits de la défense en matière pénale, une telle façon de faire représenterait une entrave grave à ses droits de la défense, et le respect des conditions requises à sa libération dépendrait de la diligence avec laquelle la partie défenderesse traiterait les

demandes d'autorisation de séjour que le requérant devrait lui adresser. Le respect des droits de la défense en matière pénale est fondamental dans un état démocratique. L'article 6.3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés porte entre autres que « tout accusé a droit notamment à... b) disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense ». Il est contraire à cette disposition d'ordonner l'éloignement d'un étranger dès lors qu'il peut être tenu vraisemblable que cet éloignement rendrait sa défense exagérément difficile. Dès lors, quand bien même les motifs figurant dans l'acte attaqué doivent être considérés comme établis, il appert qu'en lui enjoignant de quitter le territoire, la partie défenderesse met le requérant dans l'impossibilité de remplir les conditions mises à sa libération conditionnelle, de sorte que ses droits de la défense en matière pénale, dont le respect est fondamental dans un Etat de droit, ne pourraient être pleinement garantis. » (CCE 15 mars 2010 n° 40.152)

Ou encore, plus récemment, les arrêts du CCE n°184 594, du 28.03.2017, et n°185 048 du 03.04.2017 dont extrait ci-dessous :

(...)

Plus récemment encore, Votre Conseil confirmait cette position dans un arrêt n°197 333 du 22.12.2017, rappelant aussi les enseignements des arrêts précités du Conseil d'Etat.

Les auteurs de doctrine, conseils de la partie défenderesse par ailleurs, confirment également la position soutenue par le requérant dans la présente requête :

« L'ordre de quitter le territoire peut également, indépendamment de sa légalité intrinsèque, entraîner par ses effets une violation du principe général du respect dû aux droits de la défense et, dans le même temps, de l'article 6.3 de la Convention.

La mesure peut en effet inférer sur des conditions de libération telles qu'elles ont été posées par un juge d'instruction ou constituer une entrave à la préparation de la défense. » (F. MOTULSKY, M. BOBRUSHKIN et K. DE HAES, « L'étranger et l'ordre public », JT n°6549, 2014, pp. 65 et suiv.)

Cette opinion est partagée par la doctrine néerlandophone :

« dat in zulk geval een verwijdering inderdaad strijdig zou zijn met artikel 6 EVRM » (L. DENYS, Vreemdelingenrecht, Kluwer, 2014, pp. 699)

Bien que la partie requérante convie que la jurisprudence précitée a été rendue en raison des circonstances de chaque cas d'espèce ainsi qu'au vu des conditions mises à la libération, force est de constater qu'en cas, l'importance de la présence du requérant sur le territoire belge ressort clairement de l'ordonnance de libération (pièce 4).

Dès lors, le moyen est fondé.

3. Troisième branche : dangerosité mal motivée

Tant l'ordre de quitter le territoire que l'interdiction d'entrée se fondent sur une prétendue menace imputée au requérant, mais celle-ci est mal motivée, en violation des articles 7 (pour l'ordre de quitter le territoire), 74/14 (pour l'absence de délai) et 74/11 (pour l'interdiction d'entrée et son délai), interprétés conformément à la directive 2008/115.

Dans son arrêt Z Zh du 11.06.2015, la CJUE soulignait que l'article 7 de la directive 2008/115, avec lequel la législation nationale doit être en conformité, « s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un Etat membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte. »

De même, la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) a déjà souligné dans son arrêt du 8 décembre 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, points 82 et 83), que l'adoption d'une mesure d'éloignement à l'égard d'un ressortissant d'un Etat tiers ne saurait être ordonnée automatiquement à la suite d'une condamnation pénale mais nécessite une appréciation au cas par cas.

Puisque ni des soupçons, mêmes sérieux, que l'étranger a commis une infraction, ni sa condamnation en elle-même, ne peuvent suffire à motiver une prétendue « dangerosité » pour le législateur de l'Union, la partie défenderesse ne peut motiver cette dangerosité au regard d'un mandat d'arrêt, a fortiori au vu du fait que la Justice a ordonné la libération du requérant, et a prévu des conditions spécifiques visant précisément à contenir une éventuelle menace.

La partie défenderesse, qui décide dans un sens diamétralement opposé de la Chambre du Conseil, se devait de tenir compte de ces éléments, des standards imposés par la législation, et de motiver dûment sa position, quod certe non in specie.

Dès lors, le moyen est fondé.

4. Quatrième branche : risque de fuite mal motivé et violation des articles 1er et 74/14

Premièrement, force est de constater que le risque de fuite n'a pas été analysé en tenant compte des conditions mises à la levée du mandat d'arrêt, qui ont précisément pour but d'éviter un quelconque

risque de fuite/soustraction. Il y a défaut de minutie et de motivation, en raison de l'absence de prise en compte, et également erreur manifeste d'appréciation car, au vu de ces conditions, on ne peut raisonnablement soutenir qu'il existe un risque de fuite. Encore moins depuis que le requérant a introduit une demande de protection internationale auprès des instances d'asile belges (pièce 6).

Deuxièmement, il est erroné de motiver le « risque de fuite » par le fait que le requérant n'aurait pas voulu respecter l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 10.02.2017, puisqu'il est clair qu'il n'a reçu aucune assistance au moment où il se l'est vu notifier ; il ne savait pas où il se trouvait (si c'était en France ou en Belgique), il ne savait pas ce qu'une telle décision pouvait signifier, cette décision ne lui a été ni lue ni traduite de sorte qu'il n'en n'a pas compris la teneur, et il n'a pas bénéficié de l'assistance d'un conseil spécialisé en la matière pour l'aiguiller (cfr rétroactes).

Troisièmement, il est disproportionné de motiver le « risque de fuite » par le fait que le requérant n'aurait pas demandé d'autorisation de séjour depuis son arrivée alors qu'il est entré ou séjourne illégalement, a fortiori au vu du fait que le requérant a introduit une demande de protection internationale après avoir été libéré ;

La motivation est biaisée sur ces points, pourtant centraux dans le raisonnement de la partie défenderesse tant au regard de la prise d'un ordre de quitter le territoire, sans délai, que pour l'interdiction d'entrée et sa durée.

Le moyen est fondé.

5. Cinquième branche : droit d'être entendu et devoir de minutie

Le droit fondamental de la partie requérante à une procédure administrative équitable, ses droits de la défense, les principes généraux de droit administratif de bonne administration, le principe audi alteram partem, le droit d'être entendu et le devoir de minutie et de prudence, pris seuls et conjointement à l'article 74/11 (au regard de l'interdiction d'entrée) et pris seuls et conjointement à l'article 74/13 (au regard de l'interdiction d'entrée et de l'ordre de quitter le territoire), et pris seuls et conjointement à l'article 74/14 (délai d'exécution volontaire de l'ordre de quitter le territoire) ont été méconnus par la partie défenderesse, car la partie requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel.

Non seulement la partie requérante n'a pas été invitée à faire valoir ses arguments à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire sans délai ni à l'encontre d'une interdiction d'entrée de trois ans, mais, en outre, les garanties visant précisément à assurer que le droit d'être entendu soit exercé de manière « utile et effective » lui ont été refusées (point a. ci-dessous). Or, si ses droits avaient été respectés, la partie requérante aurait fait valoir des éléments qui auraient influé sur le processus décisionnel, et les décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse auraient été différentes (point b. ci-dessous).

a. Quant à l'absence d'invitation à être entendu et le fait que la partie requérante n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments

- A aucun moment, ou en tout cas avant la prise des décisions, la question n'a été posée à la partie requérante — de manière claire et compréhensible - de savoir si elle avait des arguments à faire valoir à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire et à l'encontre d'une interdiction d'entrée ;

- A aucun moment, ou en tout cas avant la prise des décisions, la question n'a été posée à la partie requérante — de manière claire et compréhensible - de savoir si elle avait des arguments à faire valoir à l'encontre d'une privation de délai pour quitter le territoire et d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans ;

- La partie requérante n'a pas été entendue après que la Justice a rendu son ordonnance, alors qu'il s'agit d'un élément important, comme souligné dans les développements ci-dessous ;

- La partie requérante n'a pas été dûment informée des décisions que se proposait de prendre la partie défenderesse à son encontre ;

- La partie requérante n'a pas été dûment informée de ses droits dans le cadre du processus décisionnel ;

- La partie requérante n'a pas été dûment informée des informations et documents qu'elle pouvait faire parvenir à la partie défenderesse et qui seraient de nature à influencer sur les décisions ;

- La partie requérante n'a pas, et n'a pas pu, être assistée d'un conseil dans le cadre du processus décisionnel ;

- La partie requérante n'a pas été informée de son droit d'être assistée d'un conseil dans le cadre du processus décisionnel ;

- La partie requérante n'a pas eu accès à son dossier administratif préalablement à sa prise des décisions ;

- La partie requérante n'a pas été informée des dispositions légales qui pouvaient lui être appliquées ;

- La partie requérante n'a pas été dûment informée des enjeux sous-jacents les questions qui lui auraient été posées ;
- La partie requérante n'a pas été dûment informée des éléments qui lui étaient reprochés ;
- La partie requérante n'a pas bénéficié d'un délai suffisant pour faire valoir ses observations ;

Or, une série de garanties entourent le droit pour la partie requérante de faire valoir son point de vue « de manière utile et effective » et l'obligation corrélative de la partie défenderesse de rassembler l'ensemble des éléments pertinents pour décider, a fortiori en matière d'interdiction d'entrée où le législateur a rappelé explicitement l'obligation de tenir compte de « toutes les circonstances de l'espèce » (art. 74/11).

Afin d'être entendue, et de pouvoir se défendre, de manière utile et effective, la partie requérante aurait dû être invitée à faire valoir ses arguments, et l'exercice de son droit d'être entendu aurait dû être assorti de certaines garanties, telles celles listées à la présente branche du moyen et qui ont précisément fait défaut en l'espèce.

P. GOFFAUX définit les contours du droit d'être entendu comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure — et de ses motifs — que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Le Conseil d'Etat a également rappelé que ces droits et garanties prévalent préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n 233.257 du 15 décembre 2015).

A l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie défenderesse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective (voy. notamment CE n° 230.293 du 24 février 2015) :

« Considérant que, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34); que ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59);

Considérant que l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine»; qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980; que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; »

Ces principes sont parfaitement transposables en l'espèce dès lors qu'à l'instar de l'article 42quater, les articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 imposent à la partie défenderesse de «tenir compte » et de « mettre en balance » certains éléments, et donc d'inviter l'étranger à faire valoir ses arguments quant à ce.

Certes, la partie défenderesse fait valoir que le requérant a été entendu en prison (Termonde) le 24 août 2018, mais cette « audition » a eu lieu dans le cadre de la procédure « pénale » (pour l'opposer à procédure administrative) du requérant, plusieurs mois avant la prise des décisions présentement querellées, et n'avait donc sans aucun doute rien à voir avec celles-ci. Dans tous les cas, vu l'espace de temps écoulé depuis, il n'aurait pas pu faire valoir « utilement et effectivement » tous les éléments qu'il aurait voulu faire valoir à leur égard.

L'absence d'invitation à faire valoir sa position, l'absence de garanties, et le fait que la partie requérante aurait pu faire valoir certains éléments, qui sont « de nature » à « influencer » sur les décisions, doit mener à l'annulation des décisions, sans que le Conseil du contentieux des étrangers ne puisse se prononcer sur l'incidence qu'auraient pu avoir ces éléments (CCE n°166 091 du 20.04.2016 ; CCE n°187 501 du 24.05.2017).

b. Éléments que la partie requérante aurait fait valoir si ses droits et les garanties précitées avaient été respectées

Si ses droits et les garanties précitées avaient été respectées, la partie requérante aurait notamment fait valoir les éléments suivants, dont il incombait à la partie défenderesse de tenir compte, et qui auraient influé sur le processus décisionnel et modifié les décisions qu'elle se proposait de prendre :

- Les termes de l'ordonnance de mainlevée du mandat d'arrêt (pièce 4) et les droits de la défense de la partie requérante ;

Et ce, alors que la prise en compte de ces éléments est essentielle pour une appréciation minutieuse de la situation sur laquelle entendent se fonder les décisions entreprises. Le Juge d'instruction est parfaitement informé de la situation, des tenants et aboutissants du dossier pénal, du profil de la partie requérante et des risques qui découleraient des éléments de la cause, ainsi que des mesures opportunes pour contenir ce risque.

Particulièrement, la partie défenderesse n'a pas dûment tenu compte des obligations suivantes imposées par le Juge d'Instruction (conditions mises à la libération) :

o Se conformer au droit belge et posséder une adresse d'inscription fixe ;

o Avoir un bon comportement et ne pas commettre de faits répréhensibles ;

o Se présenter à première demande aux services de police ;

o Comparaitre dans toutes les procédures dès qu'il est tenu de le faire ;

o Se régulariser sur le territoire belge (afin de pouvoir suivre un débat contradictoire) ;

Force est pourtant de constater que la motivation des décisions n'atteste d'aucune prise en compte de l'ordonnance et de ses termes, qui sont pourtant évidemment de nature à influencer sur le départ du requérant du territoire, son éloignement, et la nécessité qu'il y revienne, soit des éléments déterminants pour la prise de décisions d'éloignement et d'une interdiction d'entrée.

Soulignons à cet égard aussi que la motivation des décisions querellées ne comporte aucune précision quant aux conséquences de celle-ci sur la comparution du requérant, alors qu'elle l'impactera nécessairement. Force est de constater que la partie adverse déclare elle-même que le requérant a été placé sous mandat d'arrêt pour des faits qui pourraient mener à sa condamnation ultérieure (« feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden ») ;

- Il n'y a aucun risque de fuite, au vu des conditions posées par la Justice, du fait que le requérant doit rester à la disposition de la Justice (en ayant une adresse fixe en Belgique, en devant se présenter, à première demande, auprès des autorités et en devant comparaître pour chaque procédure dès que requis) ;

- Les faits mis à sa charge, et qu'il conteste, ne sont pas légalement établis à suffisance, puisqu'il n'a pas été condamné pour ces faits, de sorte qu'il n'est pas permis de les retenir à son encontre de manière à affirmer que le requérant aurait commis de tels faits, et considérer qu'il présente une menace, contrairement à ce que laisse entendre la motivation : il s'agit d'un élément important, et il est permis de penser que les décisions auraient été différentes si la partie défenderesse avait tenu compte du fait que les infractions imputées à la partie requérante ne peuvent être tenues pour établies à ce stade (la prétendue dangerosité aurait été analysée différemment, aucune interdiction d'entrée n'aurait été prise, ou sa durée aurait été moindre) ;

- Les conditions qui ont mené à la libération du requérant sont importantes, à savoir notamment le fait que l'« action » du requérant n'est plus suffisamment importante pour justifier une détention préventive prolongée (« uit de stukken blijkt het aandeel van inverdenkinggestelde onvoldoende groot om een verdere voorhechtenis te verandwoorden ») ; il s'agit d'un élément important, et il est permis de penser que les décisions auraient été différentes si la partie défenderesse avait tenu compte de ce fait (la prétendue dangerosité aurait été analysée différemment, aucune interdiction d'entrée n'aurait été prise, ou sa durée aurait été moindre) ;

- Il n'y a aucun risque de fuite, vu que le requérant avait l'intention de procéder aux démarches en vue de régulariser sa situation de séjour, tel qu'ordonné et attendu de la part du Juge d'Instruction ; cela est

confirmé par l'introduction effective d'une demande de protection internationale en date du 6 mai 2019 (pièce 6) ;

- Le fait que le requérant a des amis en Belgique et qu'il tient à pouvoir rester en Belgique auprès d'eux ;
- Il est erroné de motiver le « risque de fuite » par le fait que le requérant n'aurait pas voulu respecter l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 10.02.2017, puisqu'il est clair qu'il n'a reçu aucune assistance au moment où il se l'est vu notifier ; il ne savait pas où il se trouvait (si c'était en France ou en Belgique), il ne savait pas ce qu'une telle décision pouvait signifier, cette décision ne lui a été ni lue ni traduite de sorte qu'il n'en n'a pas compris la teneur, et il n'a pas bénéficié de l'assistance d'un conseil spécialisé en la matière pour l'aiguiller (cfr rétroactes).

Force est de constater qu'« il ne peut être exclu que lesdits éléments, dans les circonstances de l'espèce, ne soient pas de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision. » (CCE n°187 501 du 24.05.2017).

La partie requérante souligne que si le dossier administratif devait comporter des documents auxquels la partie défenderesse entend conférer une portée qui soit de nature à contester les présents griefs (formulaire, rapport d'audition, compte rendu administratif, ...), il est important de noter que ces éléments ne rencontrent pas les garanties rappelées ci-dessus. Votre Conseil a déjà eu l'occasion de le dire pour droit dans d'autres affaires similaires (CCE n° 178 501 du 28 novembre 2016 ; CCE n° 178 376 du 24 novembre 2016 ; CCE n° 169 021 du 3 juin 2016). Particulièrement, il conviendrait de vérifier si de tels rapports ont été dressés en temps utile, soit postérieurement à l'ordonnance, élément manifestement décisif dans le cadre de la prise de décision, et à l'égard duquel il incombait de permettre à la partie requérante de s'exprimer (CCE n°197333 du 22.12.2017). En outre, il n'en est fait nulle mention dans la motivation des décisions, en conséquence de quoi ils ne pourraient pas valablement fonder ces décisions. Bien entendu, toute tentative de motivation a posteriori serait vaine puisqu'illégale.

Au vu de l'ensemble de ces éléments, il convient de constater que les normes en cause ont été méconnues et que les décisions entreprises doivent être suspendues puis annulées.

6. Cinquième branche : illégalité de l'OQT et impact sur l'IE

L'interdiction d'entrée étant essentiellement fondée sur l'ordre de quitter le territoire, les illégalités qui affectent celui-ci affectent également la légalité de l'interdiction d'entrée.

L'annulation de l'ordre de quitter le territoire, de même que sa disparition de l'ordonnancement juridique, rendraient l'interdiction d'entrée caduque et donc non valablement motivée et illégale."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 6, 8 en 13 van het EVRM;
- artikel 6, 47, 48 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- artikel 1, 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de formele motivatie van bestuurshandelingen;
- recht van verdediging;
- het beginsel audi alteram partem ;
- het recht om te worden gehoord;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek alsook een beslissing houdende inreisverbod diende te worden betekend.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij een schending voor van artikel 1 en 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij haalt aan dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de voorwaarden die aan haar werden opgelegd door de raadkamer. Ook zou er geen risico op onderduiken bestaan in hoofde van de verzoekende partij. De verzoekende partij meent bovendien dat de feiten waarvoor zij onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd onvoldoende zijn aangetoond, nu zij hiervoor niet veroordeeld werd. Tot slot zou aan haar niet verweten kunnen worden dat zij geen gevolg gaf aan de beslissing dd. 10.02.2017, nu deze beslissing aan haar ter kennis werd gebracht in een taal die zij niet begrijpt. Bij het ter kennis brengen van deze beslissing zou de verzoekende partij evenmin kunnen rekenen hebben op bijstand van een assistent.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Verweerder wijst er vooreerst op dat er in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de afgifte van het inreisverbod gesteund werd op het motief dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, nu er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

Verzoekende partij betwist dit motief niet in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij laat bovendien volledig ten onrechte uitschijnen dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Minister in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie terecht geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar in casu proportioneel is.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening werd gehouden met de beschikking van de onderzoeksrechter, merkt verweerder op dat de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een beslissing van de onderzoeksrechter kan ter zake niet primeren, nu de onderzoeksrechter niet bevoegd is om de verblijfsreglementering toe te passen.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen onwettig tot stand zijn gekomen.

Verweerder benadrukt ter zake nog dat aan de verzoekende partij geen verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te verlaten. De onderzoeksrechter stelt daarentegen wel dat de verzoekende partij zich dient te conformeren met de Belgische wetgeving, zodat de verzoekende partij werkelijk niet ernstig is alwaar zij zich beroept op de beschikking van de onderzoeksrechter teneinde de bestreden beslissing niet na te leven.

Een verwijzing naar de beschikking van de onderzoeksrechter is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd alwaar zij aanhaalt dat er geen risico op onderduiken zou bestaan, gelet op de voorwaarden van haar invrijheidsstelling en gelet op het feit dat zij reeds een asielaanvraag heeft ingediend.

Verweerder wijst er eerst en vooral op dat de verzoekende partij pas één maand na het nemen van de bestreden beslissingen, i.e. op 06.05.2019, een asielaanvraag indiende. De gemachtigde van de Minister kon met dit element bij het nemen van de bestreden beslissingen aldus onmogelijk rekening houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geheel terecht heeft geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

“§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid], of;

4° [...]

5° [het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]

6° [het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]”

De gemachtigde van de Minister stelde terecht vast dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat én zij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Nopens het risico op onderduiken bepaalt artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° (...);

3° (...);

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)”

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie motiveert op niet kennelijk onredelijke wijze dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de wettelijk voorziene termijn. De verzoekende partij beweert immers dat zij sinds 03.012.2017 in België verblijft. Dit terwijl uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De verzoekende partij ontkent dit niet.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie stelt verder terecht vast dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verblijfsmaatregel wil houden, nu zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.02.2017.

De verzoekende partij beweert dat deze beslissing niet vertaald werd, zij de inhoud van deze beslissing niet begrepen heeft en zij op dat ogenblik niet werd bijgestaan door een assistent.

Verweerder wijst er dienaangaande op dat uit het administratief dossier blijkt dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten op 08.12.2017 en op 06.07.2018 aan de verzoekende partij herbetekend werd.

Uit de administratieve verslagen die op dat ogenblik werden opgesteld blijkt dat de verzoekende partij zich - minstens op dat ogenblik - wel degelijk in de mogelijkheid bevond om zich verstaanbaar uit te drukken en zij toen ook uitleg kreeg aangaande de draagwijdte van deze beslissing. Desalniettemin koos de verzoekende partij er toen voor om illegaal op het grondgebied te verblijven en geen enkel gevolg te geven aan deze beslissing.

Verweerder merkt tevens op dat het loutere feit dat de onderzoeksrechter aan de verzoekende partij voorwaarden heeft opgelegd in het kader van haar invrijheidsstelling uiteraard niet betekent dat er in hoofde van de verzoekende partij geen risico op onderduiken bestaat. Met dergelijke kritiek gaat de verzoekende partij ook niet in op de gedegen motieven van de bestreden beslissing en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie stelde verder nog vast dat er, conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrekt wordt toegestaan, nu de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie werd terecht gewezen op het feit dat de verzoekende partij op 26.07.2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor mensenhandel.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij op 08.04.2019 in vrijheid werd gesteld, na meer dan 7 maanden in hechtenis te hebben doorgebracht en mits naleving van bepaalde voorwaarden, doet hieraan geen afbreuk.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening kan houden met de inhoud van het aanhoudingsmandaat, zelfs indien er (nog) geen strafrechtelijke veroordeling op volgde.

Zie in die zin:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

Louter volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat verzoekers kritiek hoe dan ook niet dienend is, nu zij, zelfs indien ze gegrond zou zijn, geenszins van aard is om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, nu er in haar hoofd geen risico op onderduiken bestaat.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste onderdeel van het eerste en enige middel is niet ernstig.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij een schending voor van artikel 6 EVRM, nu zij door de bestreden beslissing niet zal kunnen verschijnen in de strafprocedure, zij zich hierin niet op gepaste wijze zal kunnen verdedigen en zij de voorwaarden van haar invrijheidsstelling niet zal naleven, zodat zij opnieuw onder aanhoudingsmandaat zal worden geplaatst.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Ondergeschikt laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij niet aantoonst dat haar belangen niet naar behoren kunnen worden verdedigd door haar raadsman en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden ter beschikking staat.

Zie in die zin:

“Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van het hof van beroep en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek om bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening te houden met zijn strafrechtelijke procedure en de gebeurlijke persoonlijke verschijning van verzoeker voor het hof van beroep. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 128.865 dd. 05.09.2014)

In zoverre de verzoekende partij nog aanhaalt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij onder een nieuw aanhoudingsmandaat zal worden geplaatst, nu zij hierdoor de voorwaarden van haar invrijheidsstelling zou schenden, is dit evenmin ernstig.

Verweerder merkt vooreerst op dat de onderzoeksrechter uitdrukkelijk bepaalde dat de verzoekende partij zich moet “conformereren met de Belgische wetgeving”. De verzoekende partij kan zich derhalve

niet ernstig beroepen op voormelde beschikking van de onderzoeksrechter teneinde geen gevolg te geven aan de in casu bestreden beslissingen.

Daarenboven is de kritiek van de verzoekende partij alsdat zij onder een nieuwe aanhoudingsmandaat zal worden geplaatst louter hypothetisch. De verzoekende partij toont zulks niet aan.

Een schending van artikel 6 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het eerste en enige middel kan evenmin worden aangenomen.

In een derde middel houdt de verzoekende partij een schending voor van artikel 7, 74/14 en 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat het plaatsen onder aanhoudingsmandaat onvoldoende is om te oordelen dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. De in casu bestreden beslissingen zouden tegengesteld zijn aan de beschikking van de 'raadkamer', terwijl hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

Verweerder verwijst naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste onderdeel van dit enig middel en herhaalt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening kan houden met de inhoud van het aanhoudingsmandaat, zelfs indien er (nog) geen strafrechtelijke veroordeling op volgde.

Zie in die zin ook:

"Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verzoekster, door enkel te stellen dat zij samen met iemand anders op de tram zat zonder vervoersbewijs, de vaststellingen dat zij was uitgerust om diefstallen te plegen niet ontkracht of weerlegt." (R.v.V. nr. 145 291 van 11 mei 2015)

Terwijl het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dit gezien de maatschappelijke impact van de feiten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij op 08.04.2019 in vrijheid werd gesteld, na meer dan 7 maanden in hechtenis te hebben doorgebracht en mits naleving van bepaalde voorwaarden, doet hieraan geen afbreuk.

Het derde onderdeel van het eerste en enige middel is evenmin ernstig.

In een vierde onderdeel uit de verzoekende partij wederom kritiek op het feit dat er in haar hoofde een risico op onderduiken bestaat.

Verweerder verwijst naar hetgeen hierover onder het eerste onderdeel werd uiteengezet en herhaalt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

Het loutere feit dat de onderzoeksrechter aan de verzoekende partij voorwaarden heeft opgelegd in het kader van haar invrijheidsstelling betekent uiteraard niet dat er in hoofde van de verzoekende partij geen risico op onderduiken zou bestaan. Met dergelijke kritiek gaat de verzoekende partij ook niet in op de gedegen motieven van de bestreden beslissing en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Terwijl de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag dateert van ruim één maand na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de Minister hier onmogelijk rekening mee kon houden.

In zoverre de verzoekende partij wederom aanhaalt dat haar niet verweten kan worden gevolg te hebben gegeven aan de beslissing dd. 10.02.2017, verwijst verweerder tevens naar hetgeen onder het eerste onderdeel werd uiteengezet.

In een vijfde onderdeel haalt de verzoekende partij een schending aan van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij beweert dat zij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dat zij elementen ter kennis zou kunnen brengen hebben dewelke de bestreden beslissingen zouden hebben beïnvloed.

Verweerder laat gelden dat dit weinig ernstig is.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing

leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Minister zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

In zoverre de verzoekende partij wederom wijst op het feit dat zij voorlopig in vrijheid werd gesteld, dat er geen rekening werd gehouden met de aan haar opgelegde voorwaarden, er in haar hoofd geen risico op onderduiken bestaat, zij een asielaanvraag heeft ingediend en haar niet verweten kan worden geen gevolg te hebben gegeven aan de beslissing dd. 10.02.2017, verwijst verweerder nogmaals naar hetgeen supra werd uiteengezet. Uit het hetgeen supra werd uiteengezet blijkt afdoende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat voorgaande elementen ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen kennen.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Het vijfde onderdeel van het eerste en enige middel is niet ernstig.

In een zesde en laatste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing een vernietiging van de tweede bestreden beslissing met zich meebrengt.

Verweerder merkt op dat de tweede bestreden beslissing (i.e. de beslissing houdende inreisverbod) een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uitmaakt, die geenszins een loutere gevolgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing (i.e. de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten).

Beide beslissingen zijn immers gesteund op een eigen juridische grondslag en worden gemotiveerd op basis van van afzonderlijke feitelijke omstandigheden.

Terwijl hoger reeds werd aangetoond dat de eerste bestreden beslissing geenszins als nietig kan worden beschouwd. De kritiek van de verzoekende partij is derhalve weinig ernstig.

Het zesde en laatste onderdeel kan evenmin worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) alsook een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies)..

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker acht het beginsel "*audi alteram partem*" geschonden. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329), waar verzoeker overigens ook naar verwijst.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Ook wat het inreisverbod betreft, stipt verzoeker terecht aan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Door het geven van de bestreden beslissingen wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissingen moeten worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoeker ongunstig kunnen beïnvloeden.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het

effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten Alassini e.a., C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden, of omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In de eerste en tweede bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet: *“Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de gevangenis van Dendermonde op 24/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.”*

Verzoeker betwist niet dat hij in de gevangenis van Dendermonde op 24 augustus 2018 werd gehoord, maar hij stipt aan dat dit gehoor dateert van een aantal maanden voor het nemen van de thans bestreden beslissingen. Verzoeker werpt op dat hij gelet op het tijdsverloop niet naar behoren en daadwerkelijk alle elementen die hij had willen aanbrengen, heeft kunnen aanreiken.

Verzoeker voert aan dat indien zijn rechten en de garanties rond het hoorrecht gerespecteerd zouden zijn geweest hij elementen had kunnen aanreiken waarmee de verwerende partij rekening diende te houden en die het beslissingsproces zouden hebben beïnvloed en de beslissingen die thans werden genomen zouden hebben gewijzigd. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die de onderzoeksrechter hem heeft opgelegd bij zijn vrijlating onder voorwaarden. Verzoeker preciseert dat de onderzoeksrechter hem oplegde dat hij zich dient te conformeren aan de Belgische wetgeving en hij een vast inschrijvingsadres moet hebben, van algemeen goed gedrag dient te zijn en geen strafbare feiten mag plegen, dat hij zich op eerste verzoek moet aanmelden bij de politiediensten, dat hij verplicht is om bij alle proceshandelingen te verschijnen zodra dit wordt gevorderd en dat het initiatief aan hem toekomt om zich in België te regulariseren teneinde een tegensprekelijke rechtsgang te kunnen meemaken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de voorwaarden van 8 april 2019 waaronder verzoeker in vrijheid werd gesteld de gemachtigde bekend waren bij het nemen van de thans bestreden beslissingen. Uit de stukken van het administratief dossier (stukken inzake de invrijheidsstelling van verzoeker) blijkt enkel dat er op 8 april 2019 een handlichting is door de onderzoeksrechter van het bevel tot aanhouding en dat deze handlichting voorwaarden bevat. Welke deze voorwaarden zijn, blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. Bij het nemen van de thans bestreden beslissingen heeft de gemachtigde deze voorwaarden dan ook niet in rekening gebracht.

Deze voorwaarden (verzoeker voegt de *“Beschikking tot opheffing onder voorwaarden van het bevel tot aanhouding”* van de onderzoeksrechter van 8 april 2019 toe als bijlage 4 bij het verzoekschrift) die voor een termijn van drie maanden worden opgelegd zijn de volgende:

- “- Zich conformeren met de Belgische wetgeving en een vast inschrijvingsadres.*
- Van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen;*
- Zich op eerste verzoek aanmelden bij de politiediensten;”*

In deze beschikking wordt ook vermeld *“Zeggen dat de inverdenkinggestelde ertoe verplicht is om bij alle proceshandelingen te verschijnen, zodra dit van deze wordt gevorderd”* en *“Mijn ambt is derhalve van oordeel dat een vrijheid onder voorwaarden kan worden opgelegd, waarbij het initiatief aan betrokkene toekomt zich in België te regulariseren teneinde een tegensprekelijke rechtsgang mee te kunnen maken”*.

Hieruit blijkt dat verzoeker zich *“op eerste verzoek”* moet aanmelden bij de politiediensten en dat hij ertoe verplicht is om bij alle proceshandelingen te verschijnen zodra dit van hem wordt gevraagd.

Het valt niet uit te sluiten dat indien de verwerende partij kennis had van deze voorwaarden, de administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben en de gemachtigde de bestreden beslissingen niet had genomen of andersluidende beslissingen had genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel *“audi alteram partem”*, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Vooreerst laat de verwerende partij in de nota met opmerkingen gelden dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen waardoor de besluitvorming een andere afloop zou hebben gekend. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, beperkt verzoeker zich niet tot een theoretisch betoog, maar reikt hij concrete elementen aan die hij, indien hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen zou zijn gehoord aan de verwerende partij had kunnen meedelen. Overigens weet de verwerende partij over welke concrete elementen het gaat, nu zij in haar nota met opmerkingen verdergaat en stelt *“In zoverre de verzoekende partij wederom wijst op het feit dat zij voorlopig in vrijheid werd gesteld, dat er geen rekening werd gehouden met de aan haar opgelegde voorwaarden (...)”*.

De verwerende partij werpt verder op dat deze elementen niet van die aard zijn dat ze indien ze de gemachtigde bekend zouden zijn geweest, zij tot een andere afloop van de procedure hadden kunnen leiden. De verwerende partij verwijst ook naar wat hogerop in de nota met opmerkingen wordt uiteengezet. Hogerop in nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een beslissing van de onderzoeksrechter niet kan primeren nu deze niet bevoegd is om de verblijfsreglementering toe te passen. Daarnaast laat de verwerende partij nog gelden dat de onderzoeksrechter verzoeker geen verbod oplegde om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opwerpt dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die ertoe zouden hebben kunnen leiden dat het bestuur tot een andere beslissing zou zijn gekomen, wordt erop gewezen dat om een schending van de hoorplicht vast te stellen het niet nodig is om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen. Het betreft veeleer een redelijkheidscriterium waarbij het volstaat dat verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor zijn verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing. Het loutere gegeven dat verzoeker informatie heeft aangereikt die van aard is dat zij mogelijk kan leiden tot het niet opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod of tot het aanpassen van de duur van het inreisverbod, volstaat om de hoorplicht geschonden te achten. Of de door verzoeker aangereikte elementen van die aard zijn dat zij effectief zullen leiden tot het niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod is een beoordeling die het bestuur en niet de Raad toekomt.

Het wordt niet betwist dat de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Evenwel komt het de gemachtigde van de bevoegde minister toe zich bij het nemen van een inreisverbod ervan te vergewissen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Thans maakt verzoeker aannemelijk dat indien hij gehoord zou zijn geweest, hij elementen had kunnen aanreiken die mogelijk tot het niet nemen van de thans bestreden beslissingen zouden hebben geleid of tot het aanpassen van de duur van het inreisverbod. De beoordeling of de door verzoeker aangereikte elementen van die aard zijn dat zij effectief zullen leiden tot het niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod of tot het aanpassen van de duur ervan is een beoordeling die het bestuur en niet de Raad toekomt.

De verwerende partij voert aan dat de onderzoeksrechter verzoeker geen verbod oplegde om het Belgisch grondgebied te verlaten. In dit verband wordt opgemerkt dat dit een motivering *a posteriori* betreft, gezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was van de voorwaarden opgelegd door de onderzoeksrechter.

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET